

for Fremtiden. Men siden da har, kan man sige, denne haabefulde Yngling været i Selskab baade med Gæstgivere og Grever og set, hvor tornefuldt Livets Vej er, og at man ikke uden videre faar alt det gennemført, som man gerne vilde, og han vender nu tilbage med denne bitre Erfaring, der fortæller Medlemmerne her i dette Ting, at de Forventninger, der den Gang navnlig stilledes fra Afholdsmændenes Side, ikke ere blevne opfyldte. Her har jeg Lov til at sige, at det var Afholdsmændene, der nærrede disse Forventninger. Thi om end man ikke erkender, at det var et Afholdsforslag, og om end man maa indrømme, at det er et Forslag, der kan omfattes med Sympati af alle, der overhovedet ønske, at man skal komme ind paa en Kamp for Ædrueligheden, saa maa det dog erkendes, at Afholdsmændene naturligt maatte staa i første Række, naar det drejede sig om at lovgive imod Driktfædigheden eller for Ædrueligheden, ligesom man nu vil tage det, og det kunne de ogsaa meget godt være bekendt. Men Lovforslaget, som det forelaa i Folketingets Affattelse, tog jo mere Sigte paa at berøre selve Ædruelighedsspørgsmaalet end det foreliggende Lovforslag, der er kommet til os fra Landstinget, og om hvilket det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Kvist) nys sagde, at det var mere et Næringsforslag end et Forslag om Ædruelighed.

Jeg skal imidlertid indrømme den højterede Minister, noget i Modsætning til det ærede Medlem (Kvist), der talte sidst, at dette Lovforslag er lettere overskueligt. Det er blevet kortere, det er hurtigere at læse, og det er ordnet paa en Maade, som man egentlig godt kan være tjent med; man finder sig hurtigt til Rette i det. Det, vi tidligere beskæftigede os med og sled i umaadelig mange Møder i Udvalget for at komme igennem, var jo unægtelig et større Forslag. Men til Gengæld havde det maaske ogsaa Fortrin, det indrømmer jeg, som det foreliggende Forslag, vi have faaet fra Landstinget, ingenlunde har.

Ved Behandlingen i Landstinget er der kommet adskillige Synspunkter frem, som jeg gerne vil omtale. Jeg skal i øvrigt ikke dvæle videre ved den Forhandling, som har fundet Sted der, men naar jeg taler om, hvorledes Forslagets Skæbne er bleven, og om det Forslag, vi have at gøre med her i Dag, vil jeg dog gerne tillade mig at nævne, at der paa enkelte Punkter kunde være Grund til at beklage sig over, at man i det andet Ting har

undslaaet sig for at optage Forbud mod Ting, hvis fortsatte Bestaaen forekommer mig at være farlig. Jeg sigter saaledes her til et af en æret Partifælle i Landstinget fremsat Ønske om, at man kunde faa Forbud mod Beværtning i Kældere og Baghuse. Vi have baade i Ædruelighedskommissionen og i Folketinget været klare over, at et saadant Forbud var en af de allervigtigste Betingelser i Kampen mod Drikkeriet, naar man ved Drikkeri forstaa dette, at man sidder paa et Sted og fylder sig, svindler sin Tid væk og øder sine Penge. Og naar man nu har opstillet Kravet om gode Lokaler, gode hygiejniske Forhold som en vigtig Ting i Kampen mod Drikkeriet, kunde jeg have ønsket, at man havde faaet disse Beværtninger i Kældere og Baghuse afskaffede, efterhaanden som de, der nu ere Indhavere af dem, faldt bort, idet jeg tror, at man ved at bibeholde daarlige Steder virkelig bidrager til at fremme Drikkeriet. De to Ting høre efter min Mening meget nøje sammen. Hvis man lader selv hvad man ellers i daglig Tale kalder tarvelige Folk, komme ind paa en fin eller blot nogenlunde nobel Kafé, ville de af Hensyn til Omgivelserne, Lyset, Monteringen, de rene Gulve, Bordene o. s. v. undse sig ved at gebærde sig paa den Maner, som man kan gøre, naar man, havde jeg nær sagt, kun har at tage Hensyn til sig selv og sine nærmeste Kammerater, f. Eks. paa en Arbejdsplads, hvor Livet ikke leves lige efter Noder, og hvor Forholdene maaske heller ikke kræve, at man gaar strengt i Rette med de hygiejniske Forhold, og man heller ikke kan det. Men naar man opholder sig i en Kælderstue, i en Baghusstue, der ofte kan være mørk, skidden eller i alt Fald mangle de væsentligste Betingelser for at være et tiltalende Sted, saa tror jeg, Drikkeriet ofte gaar ud over, hvad man i al Almindelighed kan kalde at slukke Tørsten, og bliver til Søleri. De Omgivelser, man lever i, bidrage, tror jeg, ganske væsentligt dertil. Hygiejne og lidt smukt for Øjnene har dog altid en gavnlig Indvirkning paa Menneskene, og det er ikke uden Grund, at man i de Lovforslag, vi have behandlet, Ædruelighedskommissionens Forslag og Folketingets Lovforslag, beskæftiger sig meget stærkt med Lokaleforholdene. Jeg har endogsaa for mit personlige Vedkommende ment, at hvis man stillede de strengeste Fordringer til Lokalerne, virkelig strenge, hygiejniske og æstetiske Fordringer, vilde man derved ganske anderledes naa til Indskrænkning af Be-